

vlád. nař. byla podle obdoby ustanovení § 150 plat. zákona čís. 103/1926 sb. z. a n. omezena přípustnost exekuce na služební platy zaměstnanců státních drah jednak na 75% služebního platu v § 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. vytčeného, jednak vyloučeno výchovné ze služebního platu, exekucí postižitelného. Služební plat povinného jako pomocného zaměstnance železničního, skládá se podle doslovu § 113 vlád. nař. čís. 15/1927 z denního platu a z výchovného a, ježto výchovné jest z exekuce vůbec vyloučeno, jest zabavitelným ze služebního platu povinného jen jeho denní plat o to jen do výše 75%. Denní jeho plat dosahuje měsíčně nesporně 665 Kč a po odečtení administrativních srážek ve smyslu § 69 (2) vlád. nař. v částce 35 Kč 48 h, činí měsíčně jen 629 Kč 52 h, z něhož 75% jest 472 Kč 14 h. Nedosahuje tedy jeho denní plat měsíčně 500 Kč, jež musí povinnému zůstatí volné (t. j. $\frac{1}{12}$ z ročních 6.000 Kč ve smyslu § 1 (1) zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.). Vyrovnávací přírůstek nemá povahu denního platu, neboť podle § 95 (3) vlád. nař. doplňuje hromadně rozdíl mezi veškerými dřívějšími, z různých titulů poskytovanými služebními požitky povinného a mezi jeho služebními příjmy, vlád. nař. čís. 15/1927 nově stanovenými — vždy po srážce pensijního příspěvku — a tvoří jen dočasný služební příjem zaměstnancův (§ 95 (4) vl. nař.). Tento služební příjem není však uveden v § 69 (1) písm. a) vlád. nař. a podle jasného doslovu odst. b) § 69 vlád. nař. jest z exekuce vyňat.

Čís. 8396.

Dovolací rekurs do srovnalých usnesení obou nižších soudů (§ 16 nesp. říz.) překáží formelní právní moci a vykonatelnosti napadeného usnesení.

(Rozh. ze dne 19. října 1928, R II 319/28.)

Na základě usnesení v nesporném řízení povolil soud prvního stupně exekuci, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekuční titul, usnesení ze dne 25. dubna 1928 nebylo v čase podání exekučního návrhu právoplatné, protože povinný proti usnesení rekursního soudu podal dovolací rekurs. Nemělo proto býti návrhu exekučnímu vyhověno (§§ 12, 19 nesp. říz. a § 1 čís. 6 ex. ř.) nanejvýš když v usnesení je stanoveno, že splátky dospělé do právní moci usnesení jest zaplatiti do 14 dnů.

Nanejvýšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Názor stěžovatelův, že stížnost do srovnalých usnesení dvou nižších soudů v nesporném řízení není řádným opravným prostředkem a proto nepřekáží formelní právní moci a vykonatelnosti potvrzeného usnesení,

nema v zákoně opory. Skutečnost, že § 16 nesp. říz. připouští, třebaž jen v obmezeném rozsahu, stížnost také do usnesení rekursního soudu, kterým bylo rozhodnutí prvního soudu potvrzeno, a tím umožňuje, by právní stav vzniklý rozhodnutím nižších soudů byl změněn, způsobuje, že i v tomto případě, stejně jako při různých se usneseních nižších soudů, právní moc nastane teprve rozhodnutím soudu třetí stolice nebo nepodáním dovolací stížnosti v zákonné lhůtě. Ustanovení druhého odstavce § 12 nesp. říz., že rekurs má odkladný účinek na vykonatelnost napadeného usnesení, platí, ano není v § 16 nesp. říz. odchýlného ustanovení, také pro stížnost podle tohoto zákonného předpisu, stejně jako pro ni platí z téhož důvodu také 14denní rekursní lhůta stanovená v § 14 nesp. říz. pro jiné dovolací stížnosti. Dovolávání se předpisů sporného řízení svědčí spíše proti názoru stěžovatelky než pro něj. Mimořádnými opravnými prostředky civilního soudního řádu jsou jenom žaloba pro zmatečnost a žaloba o obnovu, jichž nesporné řízení nezná a jichž v něm ani obdobně nemůže býti použito. Původní předpis § 505 c. ř. s., že dovolání do potvrzujícího rozsudku soudu druhé stolice nemá odkladacího účinku, byl zrušen čl. VI čís. 31 novely čís. 118/1914. Podle pravidla § 528 c. ř. s. nejsou sice ve sporném a exekučním řízení dovolací rekursy do srovnalých usnesení dvou nižších soudů vůbec přípustny, pokud jsou však vyjimečně dovoleny, v případech §§ 83 třetí odstavce a 239 třetí odstavce ex. ř., není mezi nimi a řádnými dovolacemi rekursy rozdíl. Z pouhé okolnosti, že opravný prostředek podle § 16 nesp. říz. jest v něm pojmenován stížností (Beschwerde), kdežto opravný prostředek do změnujícího rozhodnutí soudu druhé stolice zove se v § 14 nesp. říz. rekurs, nelze pro názor stěžovatelky nic dovozovati. Rekursní soud proto právem uznal, že usnesení prvního soudu nenabylo pro včasné podání dovolacího rekursu ještě právní moci, a není podle § 1 čís. 6 ex. ř. a § 19 třetí odstavce nesp. říz. vykonatelným. Na tom nemůže nic změnit, že mimořádná dovolací stížnost povinné strany zůstala bez úspěchu, neboť přípustnost exekuce bylo posuzovati podle dne podání exekučního návrhu. Tím méně mohl býti vzat zřetel na tvrzení, že se povinná strana všemožným způsobem snaží vyhnouti svým zákonným otcovským povinnostem.

Čís. 8397.

Předpisu § 518 c. ř. s. nelze použiti, jde-li o delegaci podle § 31 j. n. pro žalobu z rušené držby. Rekurs jest přípustný jak proti povolení delegace, tak proti jejímu odepření.

Učinil-li žalovaný návrh na delegaci, jest soud povinen vyžádati si vyjádření ve smyslu § 31, poslední odstavce, j. n. od žalobce.

V řízení o delegaci nemají místa předpisy §§ 41 a 50 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 19. října 1928, R II 330/28.)

V r c h n í z e m s k ý s o u d v B r n ě ustanovil ve sporech z rušené držby k návrhu žalovaného, by na místě okresního soudu v U. jednával okresní soud v Š.